

STEMMEN UIT ONZE KERKEN

Het Idenburgfonds.

In het jongste nummer van „Het Zendingsblad“ onze kerken deelt de ijverige penningmeester van het „Idenburgfonds“, de heer J. van Keulen te Laren (N.-H.), dat „hij tengevolge van een overspanning op voor- schrift van zijn dokter alle werk buiten zijn school- gebied neerleggen moet“. Met leedwezen en deelneming al van deze tijding kennis genomen worden.

Met groote energie heeft de heer Van Keulen zich de laatste jaren achtereen gegeven aan het behartigen van verschillende Zendingbelangen in ons Suriname. Van hem is ook de gedachte uitgegaan, in overleg met de familie Idenburg, tot stichting van het Idenburgfonds. Voer en na de oprichting van dit Fonds heeft de heer Van Keulen tal van giften enz. voor de Suriname- zending (welke geleid wordt door het Zendingsgenoot- schap der Evangelische Broedergemeente te Zeist) ont- vangen. In het Zendingsblad geregeld verantwoord, en door Zeist opgezonden.

Wij herinneren ons allen nog, hoe ook de heer Iden- burg telkens zijne stem hooren deed, als de Suriname- zending in nood verkeerde. Op zijn sympathiek woord werden vele kleine en groote bijdragen toe.

Dit bracht den heer Van Keulen op de gedachte, dat ik zeide, het Idenburgfonds te stichten. Het is bedoeling van dit Fonds, de Gereformeerden mobil- iseren om het werk van Excellentie Idenburg voort- zetten. Gevraagd wordt een drie-maandelijksche con- tributie (hijf. van een kwartje), of een halfjaarlijk- che of eene jaarlijksche bijdrage. De heer Van Keulen dankte het nu reeds met de organisatie een goed begin- maken. Verschillende kleine en groote gemeenten zijn reeds bewerkt, met een verblijvend gevolg. Helaas moet de heer Van Keulen plotseling dit werk afbreken en het secretariaat en het penningmeesterschap neer- leggen. Dit is voor hem eene groote teleurstelling. De here moge hem herstellen en hem troosten!

Ook voor mijne geachte medebestuurleden en voor al is dit een pijnlijke zaak.

Omdat de arts noodig vond, dat de heer Van Keulen voortdurend als secretaris-penningmeester aftrad, heb ik de heer K. R. Hummelen, te Ebbingestraat 39 I, Kampen, (gironummer 190921), verzocht, onder nadere goedkeuring van het Bestuur, als secretaris-penning- meester van het Idenburgfonds te willen optreden.

Dit heeft de heer van de Zending heeft de heer Hummelen, ambtenaar ten gemeentehuize en ouderling bij de Geref. kerk alhier, zich tot mijn hartelijke blijdschap hier- toe verklaard.

Mag ik nu vriendelijk verzoeken, alle correspondentie- berichten tot en alle contributies, giften en collecten te zenden aan den heer Hummelen?

Spoedig wordt D.V. eene vergadering gehouden van de voltallige Bestuur. Een kort verslag hiervan wordt in de bladen gepubliceerd.

Wellicht zal het Idenburgfonds spoedig zijn eigen nummer hebben. Voorloopig storte of gireere men op het gironummer van den heer K. R. Hummelen te Kampen.

Mag ik van deze gelegenheid gebruik maken, om het Idenburgfonds nog eens hartelijk en dringend aan te bevelen? Wij, Gereformeerden, zijn niet bij machte al de kosten van de Suriname-Zending voor onze rekening te nemen. Dan, dit behoort ook niet. Vele Christenen en andere kerkengroepen steunen dit mooie en in den op der eeuwen zoo gezegende werk. Maar wel moeten wij, Gereformeerden, een deel der kosten voor onze zending nemen, opdat niet deze zendingarbeid nog meer ingekrompen behoeft te worden en wij kunnen niet te meer sympathie doen, omdat de ellende van de wereldoorlog en de daarop gevolgde tegenheden het middel in Gods hand waren, om aan het Zendingsgenootschap der Broedergemeente in geestelijken zin bijdrage te schenken.

Helpe dan (desnoods met een kwartje per jaar), wie het kan!

En zegene de Heere ook deze Missie rijklijk!

Kampen. A. G. HONIG.

Chr. Geref. Kerk les Heeren, ja of offt dat voor ons g te zijn. De Chr. t van de Kerk der de wettigheid der kerkrechtelijk bes aan dit feit kan ontleend worden. ren, welke tot een

ssen en de Synode wijze. De groote ordigd werd over- arna Ds Janssen de verwarde toe- ok", zoo werd ge- ange crisis en de oorbij te zijn ge- en", zoo oordeelde

lat alles? Hoe zal doen? — Vragen leidden, om naar kele oogenblikken eenheid, te zoeken ginsel één is. We redt ons niet uit pluriformiteit on- De tegenwoordige n een Goddelijke hetgeen essentieel we dat niet aan igeren, zal God er wijze toe brengen

er, dat er nader erk begeerd wordt sschen de beide teide hebben hun 4; van beide gelat t Emergo. legen de wereld, erk. En de strijd langrijkste. Onze , een gecultureerd

e spreker de een- ij eindigde zijne elling aangehoord telijke correspon- ond."

Ds. Janssen. Hij etelijke ontvangst, Christelijke Gere- nieten mocht ver- dat de beide Ker- ordigers elkander wees hij op onze eilijker worden. kerken, die con- vorstelen met de- ken. Op voorstel P. de Jong. Ds refer. aangewezen, raardoor nauwere reformeerde Kerk dit.

open we in een

e, hoewel teleur- te zijde der Gere- ler Vaderen, met ter Synode van loofdstad te ver- vordigen door Ds North Side Chr- staal New-Jersey- dat de benoemde laak zal kwijten.

Halsema, nu ge- ang zijn tachtig- nder veel belang zijn zoon te zien nauw verbonden ch van de Nieuwe le oude waarheid

ENRY BEETS.

woord over den christen op de aarde moeten zijn. Want wie die weg van kenmerken opgaat, om daar- op het bewustzijn van het geloof te bou- wen, die komt nooit klaar. Die zal twijfelend moeten verder vragen: zijn die kenmerken wel echt? Dan heeft hij weer kenmerken voor de echtheid van z'n kenmerken nodig enz., een weg zonder einde; en zo zou de christen levenslang met zichzelf bezig- blijven, en geen tijd over houden om voor den Heere te leven, hetgeen toch z'n enige roeping is.

Of we geloven of niet geloven, dat weten we on- middellijk. Het enige kenmerk van het geloof is — naar Gods Woord — het geloof zelf: ge- loof in den Heere Jezus Christus en ge zult zalig worden.

Geloven is leven.

Of we leven, weten we onmiddellijk. Wie een onder- zoek zou instellen, of hij wel werkelijk leefde, door te gaan zien of z'n hart nog klopte en z'n ademhaling nog werkte, die zou zich belachelijk maken.

Maar een levend mens is geen wassen beeld. Het leven openbaart zich in levenstekenen en be- wegingen. Zo moet ook het geloof vruchten dragen. En nu is zelfbeproeving noodzakelijk, om in de spiegel van Gods Woord te leren zien, waar bij ons gebrek is aan vruchten, gebrek aan dankbaarheid, opdat we weten op welke concrete punten we ons bekeren moeten en de strijd des ge- loofs te strijden hebben.

Zo zegt het ook het Avondmaalsformulier.

De waarachtige beproeving van onszelf bestaat in deze drie stukken:

1. of we onszelf over onze zonden mishagen en voor God verootmoedigen. En zoo niet, dan hebben we dit alsnog te doen zonder uitstel.

2. of we actief geloven Gods gewisse belofte van onze volkomen schuldvergeving om Christus' wil. In- dien niet, doet het dan nu, weet niet langer onge- hoorzaam.

3. of we gezind zijn met ons ganse leven den Heere dankbaarheid te bewijzen. Indien niet, dan is directe bekering de enige eis.

Dat de bewustheid van het geloof niet op zelfbeproe- ving kan worden opgebouwd, blijkt tenslotte duidelijk hieruit, dat zelfbeproeving het geloof onderstelt. Een ongelovige doet het niet, kan het niet, wil het niet, licht erom. Het is alleen weg- gelegd voor Gods kinderen, tot wie de HEERE in Zijn Woord zich ook richt.

Ds J. J. Bouwman oordeelt in „Almelosche Kerkhede“:

Het schijnt mij toe, dat men in deze zaak wel eerst precies mag aangeven, waarin men het met elkander eens is. Dan zal duidelijk kunnen worden waarin men van elkander verschilt en zal het wellicht niet zoo heel moeilijk vallen om tot overeenstemming te komen. Het wil mij tenminste voorkomen, dat men in de debatten soms langs elkander heen redeneert.

Kenmerken.

Ds L. Hoorweg Jr schrijft in „Haarlemsch Kerkblad“ een meditatie onder den titel: Liefde „het“ kenmerk. De tekst is: 1 Joh. 4:7-10. We lezen — en het is het begin van het stuk:

Johannes is bezig „kenmerken“ aan te wijzen voor het kindschap Gods.

Hij heeft er immers op gewezen, dat zich in deze wereld allerlei „geesten“ openbaren. Niet slechts de Geest van God, die de gemeente brengt tot de ver- wonderde erkenning van de Vleeschwording des Woords. Maar ook de geest van den antichrist, die de vleeschwording ten eenenmale loochent.

En nu heeft hij aangewezen, waaraan het bezit van den Heiligen Geest te herkennen valt. Daaraan bij- voorbeeld, dat de gemeente, aan welke Johannes schrijft, zóó heftig gereageerd heeft op de opkomende dwaalleer, dat de dwaalleeraars zich maar hebben „afgescheiden“. Deze „overwinning“ is een duidelijk kenteeken van de werking van den Heiligen Geest.

Ook aan het „hooren“ kan men de menschen her- kennen. Wie hoort naar u en naar wien hoort gij? Want dan zult ge altijd zien: de wereld hoort naar haar profeten, omdat die haar het evangelie „naar den mensch“ verkondigen. Maar wie uit God is, buigt zich ootmoedig voor het woord der apostelen, en gelooft dus Góð op Zijn Woord, onvoorwaardelijk!

Ook het slot geven we door:

Maar dit leert u nu toch ook het karakter der schriftuurlijke „kenmerken“ verstaan.

Nu weten wij bijvoorbeeld met volkomen zekerheid, dat de modernen zich in hun „liefdes-kenmerk“ ver- gissen.

Ge weet wel, voor de modernen zijn deze enkele woorden „God is Liefde“ eigenlijk „het“ openbarings- woord van heel den Bijbel. Daar hebt ge nu het hart van het evangelie! Dat is nu het „wezen“ van het Christendom!

Maar wilt ge weten, hóé weinig een moderne van deze woorden begrijpt? Zóó weinig, dat hij ze nota bene gebruiken wil, om er het zoen-offer van Jezus Christus mee overbodig te verklaren! Neen, dát heeft God niet kunnen doen: Zijn Zoon geven tot een zoen- offer voor de zonden.

Maar ge begrijpt wel, als ze hiër in de liefde Gods mis- kennen, dat ze ook niet kunnen verstaan, wat nu eigenlijk liefde is. Voor hun besef is dat menschevriendelijkheid, humaniteit, filantropie. Maar dat is toch een liefde, die geen ondank kan verdragen. Het is een liefde, waarbij de haatdragendheid van het natuurlijk hart kan blijven bestaan.

Maar we verstaan, wat „liefde“ is, pas door het geloof!

Door het persoonlijk geloof in Jezus Christus als onzen Zaligmaker.

Eerst als we ons Zijn eigendom mogen weten, weten we pas recht, wat Gods liefde is! Dan pas „ervaren“ we haar. Dan pas wordt ze ons bewust. En dan gaan we ook pas in onszelf echte liefde van schijnliefde onderscheiden. Dan pas gaan we „leeren“ het echte lief hebben!

En aan dié liefde herkennen we dan als aan een „vrucht“ de echtheid van ons geloof.

Maar ge zult nu tegelijk zien, dat we die echtheid ook alleen maar zien kunnen door het geloof!

Als we echt in Jezus gelooven, dan kunnen we ook onze liefde keuren.

En als dat geloof in Jezus zou wegzinken, zien we ook de echtheid onzer liefde niet meer!

De nog eenige Gezangen.

Ds H. Thomas schrijft in „Leidsche Kerkhede“:

Wie het „persnieuws“, in dit blad, verzorgd door collega Wiersinga, gelezen heeft en ditmaal leest, be- grijpt, wat ik met bovenstaanden uitroep bedoel.

Het gaat over de Gezangen in onze Kerken. De kerkeraad van Rijssen heeft voor de gemeente ge- geven een schriftelijke verklaring en verdediging van het besluit der Generale Synode, Middelburg 1933, tot uitbreiding van de „Eenige Gezangen“.

We zitten met onze gezangenkwestie in een leelijk moeras. Sommigen zitten er tot aan den hals in. En nu schijnt mij toe, dat wat Rijssen deed, en ik hoop, vóórdeed, de manier is om uit dat moeras op den vasten grond te komen. We zien er dan dadelijk wel niet zoo bijzonder aantrekkelijk uit, maar eenmaal gered, is wasschen en verschoonen het werk van eenige uren.

Dit is de manier. Onderrichten. Argumenten leveren. Op de Schrift zich beroepen. Zoo krijgen wij een dis- cussie op hoog peil.

Het is niet voldoende, om de bezwaarde broeders te wijzen op hun inconsequentie, om wel te zingen berijnde psalmen, die niet altijd Gods Woord zelf zijn, en af te wijzen een gezang, dat letterlijk bijna de Schrift weergeeft, om wel mee te zingen Gezag 9, maar de lippen op elkaar te doen, als Gezag 10 werd opgegeven.

„Stroomingen“? „Groepen“?

Ds W. W. Meynen schrijft in „Geref. Kb. Dordrecht“:

Volgens de mededeeling van Prof. Schilder in „De Reformatie“ is voor 't eerst sedert jaren op de Theol. Schooldag te Kampen een onaangename klank ver- nomen.

En dit onaangename lag in het spreken over een strooming, een richting, een groep, zonder dat daar- voor werkelijke aanleiding is.

En tevens beklagt zich in hetzelfde nummer Ds v. d. Born over het onrecht, dat bij de besprekingen den jongeren is aangedaan.

Ds Meynen vervolgt dan:

Wij, voor ons, achten dergelijke uitingen zeer ver- keerd en willen daartegen, zooveel dit mogelijk is, waarschuwen.

Wij moeten waken tegen het vormen van groepen in ons gereformeerd kerkelijk leven, en tegen de daar- mee in verband staande verdeeldheid.

Wij mogen dankbaar zijn, dat 't onder ons niet is „de dood in de pot“, maar een zoeken om de waar- heden der Heilige Schrift zich eigen te maken en in te denken en zoo zuiver mogelijk te formuleeren, en over allerlei punten, als die in deze dagen aan de orde worden gesteld, van gedachten te wisselen. Dit kan, als het op de rechte wijze geschiedt, niet anders dan nuttig zijn, want dit drijft als vanzelf tot onder- zoek. En onderzoek en studie verhelderen en verrijken.

Bij dit alles moet de éénheid bewaard, de éénheid des geloofs en van het belijden, die ons saambindt. Vindt evenwel de gedachte van groepsvorming ingang en gaat men de menschen in bepaalde kringen in- deelen, die men dan naar een bepaald persoon noemt, dan doet men aan het kerkelijk saamleven onbereken- bare schade.

In gelijk verband sprekende, merkt Ds J. M. Spier in „Geref. Kb. Hoeksche Waard“ op:

Jammer is, dat ook in dit gesprek een enkele wan- klank wordt gehoord. Bijv. als Prof. den Hartogh degenen, die het met hem niet eens zijn, zonder enig bewijs beschuldigt van afwijking van de be- lijdenis en van een verkeerd inzicht in het verbond; of ook als Dr Impeta van Kampen, blijkbaar heet van de naald, een brochure schrijft onder de al te haastig bedachte titel: „Zelfonderzoek noodzakelijk“. Alsof er onder ons zijn, die alle zelfbeproeving eenvoudigweg ontkennen. Zo staan de zaken niet. Het gaat tussen de beide partijen in het gesprek over de vraag: waar- in de zelfbeproeving, die beiden noodzakelijk a c h t e n, die beiden ook in het avondmaalsformulier belijden, bestaat.

Schroevvers' paedagogie.

Dezer dagen maakte ik voor 't eerst van mijn leven kennis met het orgaan „Schroevvers' Koerier“. Druk en typografische verzorging herinnerden me zeer sterk aan „De Telegraaf“. Ziehier een opschrift:

IN HET LICHT VAN MORGEN

HET GAAT DAGEN

JONGEREN VAN ALLERLEI GEZINDTEN ZOEKEN NAAR EEN UITWEG.

HET BEGIN LIGT IN HET IK

Schroevvers is ook paedagoog:

De „Schroevvers Koerier“ heeft er altijd een eer in gesteld, zonder enig voorbehoud — dan alleen ten opzichte van de politiek — voor alle jongeren zonder onderscheid een vrije tribune te zijn.

Derhalve wil Schroevvers getuigen voor „practisch christendom“. Het orgaan verklaart:

Wij aarzelen geen ogenblik, de beschikbare ruimte af te staan aan deze jongemensen, die zo dapper en zo sterk van jong geloof de hand aan de ploeg willen slaan.

Wij zijn er van overtuigd, dat ook al de andere jongeren, die tegenover dit alles nog vreemd, of terug-